

CHIỀU TIỀN BIỆT

Trong buổi lễ ra trường của Phúc, tại đại học Rice, Trí nghiêng sang, nói nhỏ với Paul, bằng tiếng Anh:

– Con gắng học giỏi như anh Phúc. Okay!

Paul nhìn Trí, cười rồi nghiêng đầu vào Quỳnh – Mẹ của Paul. Trí kéo Paul về phía chàng, xoa tóc con và nhớ lại mẩu chuyện rất dễ thương vào một sáng cuối tuần, khi Trí đang vừa đọc báo vừa ăn sáng. Bất ngờ Phúc đến bên Trí, giọng buồn buồn:

–Dad! I know you don't like me as much as you like Paul!

–Who told you that?

Phúc phát âm nửa Tây nửa Ta; vì Phúc học trường Notre Dame Des Missions từ bé:

–Nobody. I know. You don't like me because you don't... “đẻ” me!

Trước nhận xét quá bất ngờ của Phúc, Trí có vẻ lúng túng, cũng đáp nửa Tây nửa Ta:

–I don't “đẻ” Paul either!

–Really?

–That's truth! Women can “đẻ”, men can't.

–Then, how come you like Paul more than you like me?

Trí xúc động, ôm Phúc:

–I do love you, Phúc!

Dòng hồi tưởng vừa đến đây, Trí chợt nghe tiếng vỗ tay và tiếng reo hò của phụ huynh tham dự lễ ra trường. Thấy Quỳnh và Paul đều cười và đưa cao tay vẫy vẫy, Trí nhìn về khu vực dành cho sinh viên tốt nghiệp, thấy Phúc đang tươi cười bước về phía sân khấu để nhận văn bằng. Trí đưa hai tay vẫy vẫy, lòng cũng vui lây.

Như đã hẹn trước, sau khi lễ ra trường chấm dứt, gia đình Trí rời hội trường, đợi Phúc nơi gốc cây sồi. Chỉ một chốc sau, Phúc xuất hiện và cùng gia đình đến nhà hàng dùng cơm chiều.

Đợi Trí và Quỳnh gọi thức ăn xong, Phúc đứng lên, với thái độ rất trân trọng, trao cho Trí một bì thư. Hơi ngạc nhiên, Trí nhìn bì thư và thấy “*To my W.B.D*”. Trí hoang mang:

–W.B.D. là gì, Phúc?

–Dạ, là The World’s Best Daddy!

Xúc động vô ngần, Trí ôm Phúc thật lâu và cảm nhận được tình cảm của chàng lúc này cũng dạt dào không kém chi ngày trước, lúc chàng ôm Phúc, sau khi Phúc bảo rằng “*you don’t... ‘đề’ me*”. Đợi Trí nói lỏng vòng tay, Quỳnh cũng ôm Phúc, lòng thâm tạ ơn bà Bửu – bà Nội của Phúc – đã hy sinh và sáng suốt cho nên đưa con cô út của nàng mới có ngày hôm nay!

Trong khi Trí, Phúc và Paul vừa ăn vừa lú lo chuyện trò, Quỳnh lại bồi hồi nhớ lại lời bà Bửu kể về những ngày đầu tiên, sau khi cộng sản Việt Nam (csVN) cưỡng chiếm miền Nam.

Trước khi csVN chiếm Sài Gòn, Phú bị thương nhẹ trong phi vụ yểm trợ Thủy Quân Lục Chiến tại Vùng I Chiến Thuật, được đưa về điều trị tại bệnh viện Duy Tân, Đà Nẵng. Quỳnh đem Phúc ra Đà Nẵng thăm nuôi Phú rồi bị kẹt lại; chỉ có bà Bửu và bà Hai giúp việc ở nhà, tại Tân Định.

Ngày 5 tháng 5, 1975, một tên quàng khăn đỏ dẫn sáu tên Việt cộng trang bị súng AK, đẩy cổng, bước vào sân. Thấy mấy gương mặt đờ đờ sát khí, bà Hai không dám mở cửa. Cả bọn phá cửa, ủa vào, vừa lục tung mọi thứ vừa quát:

–Thằng Phú đâu, ra đên tội trước nhân dân!

Bà Bửu khóc, đáp:

–Kẹt ngoài Đà Nẵng rồi!

Cả bọn vừa nạy các chậu điện vừa bảo nhau:

–Các đồng chí khám thật kỹ, nhé! Thế nào bọn C.I.A. cũng cài máy trong mấy cái ổ này để nghe ‘nén’ đấy!

Nhận ra sự ngu dốt, đần độn của “bộ đội ông Hồ”, bà Bửu và bà Hai nhìn nhau, hết khóc!
Một tên bảo:

–Hai bà già! ‘Này’ quần áo rồi đi ra khỏi nhà ngay!

Hai bà lại khóc, van xin, nhưng bị một tên csVN nạt:

–Van xin gì nữa! Thăng Phú có nợ máu với nhân dân, nhà này ‘nà’ nhà của nhân dân!
Đảng và nhà nước tha tội chết cho hai bà “nà” may dzôi! Cút ngay!

Một tên lấy giỏ đi chợ vắt về phía hai bà, bảo:

–Cho áo quần vào đây rồi xéo đi! Không được ‘này’ bất cứ thứ gì khác, nghe chưa?

Trong khi hai người đàn bà khốn khổ vừa khóc vừa lấy quần áo cho vào giỏ đi chợ thì cả bọn khệ nệ khiêng TV, tủ lạnh, máy nghe nhạc, *radio*, tủ quần áo, v.v. để ngay giữa nhà!
Một tên xách thùng đàn *Accordéon*, cảm thấy nặng, vội để xuống, mở ra. Thấy cây đàn màu đỏ, tên này gọi cả nhóm đến xem “vật quái quỷ” gì mà “nà” kỳ thế này! Săm soi một lúc cũng vẫn không biết đây là vật gì, một tên chửi thề:

–Đ. Biết! Hai bà già kia, ‘nại’ đây!

Hai bà khúm núm bước đến. Tên csVN hát hàm:

–Cái này “nà” cái quái quỷ gì, hả?

Bà Bửu đáp:

–Tôi có biết mô. Tôi chỉ thấy con dâu của tôi thường ôm, kéo ra, đẩy vào, nghe hay lắm.

Cả bọn cười lớn. Một tên bảo:

–Cho hai bà già đem cái của nợ này theo đây! Bọn “Ngụy” phải học văn hóa và nếp sống văn minh của “bác” và đảng thì chúng nó mới giác ngộ được! Chúng nó bị bọn đế quốc Mỹ đầu độc đến ngu xuẩn và mù quáng, tin rằng cái “vật quái quỷ” như thế này “nại” phát ra tiếng nghe hay “nằm”!

Vừa rời nhà của Phú, bà Hai đề nghị bà Bửu đến ở tạm nhà người con của Bà Hai.

Sau khi Phú – cũng như tất cả thương bệnh binh tại quân y viện Duy Tân, Đà Nẵng – bị đuổi ra khỏi bệnh viện, cùng Quỳnh và Phúc theo đoàn người di tản từ Đà Nẵng về Sài Gòn. Tìm bà Bửu và bà Hai không ra, Quỳnh chợt nhớ đến người con của bà Hai. Vợ chồng Quỳnh đến nhà người con của bà Hai để tìm tin tức của bà Bửu. Bà Hai và vợ chồng người con cho Phú cùng vợ con tá túc cho đến khi bọn quàng khăn đỏ chỉ điểm, bộ đội csVN đến bắt Phú, giam tại A-30!...

Vừa nhớ đến đây, Quỳnh chợt nghe tiếng của Trí:

–Ăn đi, em!

Quỳnh âu yếm nhìn Trí, nói nhỏ:

–Em cảm ơn anh đã giúp em nuôi dạy Phúc thành thân và thành nhân.

Trí nhìn Quỳnh với ánh mắt tràn ngập thương yêu – dù đôi khi Trí cũng ghen thầm vì nghĩ rằng, có thể Quỳnh cũng “*Vẫn giấu trong tim bóng một người!*” (1).

Rời nhà hàng, Phúc cho xe chạy trên con đường rợp bóng cây sồi. Khi xe vào xa lộ, nhìn hai dòng xe xuôi ngược, không thể nào Quỳnh không liên tưởng đến chuyến xe đò ị ạch lúc nàng và Phúc theo bà Bửu đến trại tù A-30 thăm Phú. Ngoài mấy món thức ăn nghèo nàn trong “thời bao cấp”, nàng còn ôm trong lòng niềm nhớ thương vô vàn!

Trong khi ngồi chờ tại lều thăm nuôi, Quỳnh cảm biết có người cố ý đá nhẹ vào chân nàng hai lần. Xoay sang, Quỳnh nhận ra một người tù gầy nhom ngồi gần, vừa hết giờ thăm nuôi, đang bịn rịn giã từ vợ con. Người tù nhìn Quỳnh, nháy mắt nhiều lần. Ra tới cửa lều thăm nuôi, người tù quay lui, kín đáo nhìn Quỳnh, vừa nháy mắt làm hiệu vừa đi về hướng nhà vệ sinh. Cảm biết có điều gì rất quan trọng trong ánh mắt của người tù, Quỳnh xin phép quản giáo để đi nhà vệ sinh.

Đến gần nhà vệ sinh, Quỳnh thấy người tù bước vào; chỉ thoáng chốc, người tù đi ra. Đi ngang nàng, người tù cúi mặt, nói nhỏ:

–Tới phiên chị dùng nhà vệ sinh đó.

Quỳnh bước vào và thấy nơi kê hở một mảnh giấy nhỏ xíu: “*Nếu chị chờ thăm anh Phú F5 thì anh Phú đã vượt ngục, bị bắn chết rồi!*”

Quỳnh và Phúc trở nên điên loạn, gào khóc đến khan tiếng! Bà Bửu vừa khóc vừa khuyên nàng:

–Hãy nghĩ đến thằng Phúc mà gắng sống, con ơi!

Trở về nhà người con của bà Hai, bà Bửu bảo Quỳnh đem cây đàn Accordion bán, lấy tiền, tìm mối vượt biển để tìm tương lai cho Phúc; vì người em trai độc thân của Phú đã tử trận, bà Bửu ngại không ai “nối dõi” tông đường! Nàng đề nghị bà Bửu cùng vượt biển. Bà bảo Bà đã có tuổi, lại không biết tiếng Pháp tiếng Anh, sang bên đó chỉ trở thành gánh nặng cho nàng.

Đề đền ơn người Mẹ chồng nhân từ và nghĩa cử của bà Hai, tù trại ty nạn, Quỳnh viết thư về, hứa sau khi định cư, bằng mọi cách, nàng sẽ gửi tiền về giúp bà Bửu, bà Hai và gia đình người con tốt bụng của bà Hai.

Đêm trước khi được đi định cư tại Hoa Kỳ, Quỳnh tình nguyện tham gia buổi văn nghệ trong trại ty nạn tại Thái Lan.

Giữa khung trời xa lạ và chỉ với tiếng *Acoustic Guitar* không được nhuần nhuyễn của Trí, mọi người ty nạn tại đây dường như bị chi phối hoàn toàn vì tiếng hát ray rứt của Quỳnh:

*“Biệt ly nhớ nhung từ đây!...
réo rắt trong muôn hương mơ,
thành sầu tiễn đưa...” (2)*

Trong khi khán giả chìm đắm vào dòng Slow tha thiết thì lời ca ướm lệ lại dẫn dắt tâm hồn của Quỳnh trở về vùng không gian dấu yêu mà nàng phải lìa xa!

*“... Biệt ly sóng trên dòng sông.
Ôi! còi tàu như xé đôi lòng...
Đến nay bóng anh mờ khuất.
Người về u buồn khắp trời.
Người ra đi với muôn ngàn nhớ thương...” (3).*

Theo tiếng hát nghẹn ngào của chính nàng, Quỳnh tưởng như có thể thấy lại ánh mắt bịn rịn của Phú mỗi khi Phú giã từ nàng tại ga xe lửa Nha Trang để trở lại đơn vị. Xe lửa rời nhà ga, nàng nhìn theo, vẫn thấy Phú vẫy tay và cố chồm người ra cửa sổ, nhìn lui... Nhớ đến đây, mũi lòng quá, nàng vừa hát vừa khóc!

Trong khi Quỳnh khóc vì thương nhớ người xưa thì Trí – người đã ngầm để ý Quỳnh ngay khi nàng tình nguyện làm thông dịch viên, phụ với Trí lo giúp đỡ văn phòng Cao Ủy Ty Nạn trong việc lập hồ sơ, lo thủ tục nhập và xuất trại cho người ty nạn – lại nghĩ nàng khóc vì buồn cho thân phận đơn chiếc của Mẹ con nàng trước một tương lai vô định!

Thân phận của Quỳnh ít ra còn được có Phúc; riêng Trí, sự đơn chiếc của Trí lại mang nặng nỗi đau thương; bởi vợ con của chàng đã chết vì đạn của công an biên phòng csVN

tại cửa Tiếu! Vì vậy, khi cùng làm việc với nhau, Trí không thể giấu tình cảm của chàng dành cho Quỳnh.

Hát xong, Quỳnh lặng lẽ rời buổi văn nghệ, lang thang dọc bờ biển đầy rong rêu và đá cuội. Đến bên phiến đá phẳng, nàng ngồi xuống, hướng ánh mắt nhìn về cố hương – nơi còn liêm kín nguyên nhân cái chết đầy oan khuất của Phú!

Giữa lúc tâm hồn Quỳnh chùng thấp, Trí xuất hiện. Để nàng khỏi sợ hãi, từ xa, Trí gọi tên nàng. Nhận ra giọng của Trí, nàng yên tâm. Trí ngồi đối diện với Quỳnh. Sau một thoáng đắn đo, Trí nói:

–Thấy Quỳnh vừa hát vừa khóc anh chịu không được! Khi thấy Quỳnh lên ra sau sân khấu, anh không yên tâm. Sorry, nếu anh làm phiền Quỳnh. Nhưng quả thật anh không yên lòng khi thấy Quỳnh ngồi bơ vơ trên phiến đá này! Cháu Phúc đâu?

–Dạ, tôi gửi cháu ngồi xem văn nghệ chung với vợ chồng người quen.

–Quỳnh có biết rằng anh rất ái ngại cho hoàn cảnh đơn chiếc của Quỳnh hay không?

Thời gian cùng làm việc với nhau, mỗi khi vắng người, Quỳnh cứ nghe Trí “ngân nga” nho nhỏ: “*Nhìn em, nhìn em giây phút, muốn nói yêu em...*” (4) nàng đã nghi rồi. Bây giờ nghe giọng nói rất thành thật của Trí, Quỳnh xúc động nhiều. Sau khi Quỳnh tâm sự với Trí về mối tình đầu với Phú, nỗi oan khuất về cái chết của Phú và sự lo sợ của nàng trước một tương lai đầy bất trắc, Trí nói rất thật lòng:

–Anh muốn được cùng chia xẻ những bất trắc trong đời với Quỳnh. Quỳnh có cho phép anh không?

Quỳnh lại khóc. Trí để tay lên vai nàng...

Sau khi trốn khỏi trại A-30, Phú được một thuộc cấp cũ cho tá túc và giúp lo giấy tờ mang tên giả để vượt biên bằng đường bộ. Nhưng, Phú bị bắt lại, gần biên giới Việt Miên.

Suốt thời gian dài bị tù, ngại Mẹ và vợ con bị liên lụy, Phú vẫn cứ khai gia đình di tản hết, không còn ai là người thân ở Việt Nam. Đến lúc bị kết tội, tưởng chết, Phú muốn gặp Mẹ và vợ con lần cuối, vội nhờ bạn tù nhắn tin về cho bà Bửu và Quỳnh.

Khi được bà Bửu thăm nuôi và đem những loại thuốc lặt vặt do Quỳnh gửi về, Phú mới được Mẹ cho hay về việc Mẹ và vợ đã được tin Phú vượt ngục, bị bắn chết và những gì xảy ra cho Quỳnh và Phúc sau đó. Thấy Mẹ ngưng nói và khóc, Phú khó hiểu:

–Quỳnh là một phụ nữ tốt, có nhân nghĩa; vậy thì tại sao Mạ lại khóc?

–Câu chuyện sẽ đẹp vô cùng nếu Mạ và Quỳnh biết được tin con còn sống sớm hơn!

–Quỳnh có chồng khác, phải không, Mạ?

Im lặng. Phú cố nén tiếng thở dài:

–Mạ đừng nên trách Quỳnh, vì Quỳnh đã được tin con chết rồi! Và lại, Quỳnh còn quá trẻ và đẹp, làm thế nào Quỳnh có thể chịu đựng được sự cô đơn và sự căm dỗ của đàn ông! Một mình nơi xứ lạ quê người, lại thêm đứa con dại, Quỳnh cần một người đàn ông để nương tựa, Mạ à!

Tuy nói như vậy, nhưng, sau khi bệnh thuyên giảm, mỗi chiều, sau giờ ăn, bạn tù thường nghe Phú “ngân nga” những câu nào lòng:

*“... Dù mai đây ai đưa em đi đến cuối cuộc đời.
Dù cho em, em đang tâm xé, xé nát tim tôi.
Dù có ước, có ước ngàn lời,
Có trách một đời cũng đã muộn rồi!
Quỳnh ơi! dù sao đi nữa anh vẫn yêu em...” (5).*

Một buổi chiều, không biết có điều gì “bức xúc”, vừa nghe Phú “ngân nga” đến đây, Cúc – “cán bộ gái” của trại tù – vừa bước nhanh về hướng phát ra tiếng hát vừa làm bầm: “*Địt mẹ! Sao cứ sau giờ cơm chiều ‘nà’ nó hát tới hát ‘nui’ bài này thế, nhì!*”. Tới cửa trại D, thấy một người tù đang xin vệ binh cho đi nhà vệ sinh, Cúc hỏi:

–Này, anh kia! Anh có biết thằng nào mà cứ đến giờ này “nà” nó “rên rĩ” cái bài gì mà buồn đ. chịu được hay không?

–Đó là anh Phú.

–Trong trại này có mấy thằng tên Phú, ai biết Phú đấy “nà” Phú “lào”!

–Anh Phú F5 đó.

–Thế thì biết rồi. Cái thằng cao to, đẹp “giai” thế mà hát cứ như thằng thất tình!

Vừa đáp Cúc vừa quay đi, thâm nghĩ, sẽ tìm cơ hội làm quen với Phú.

Cơ hội đến vào một buổi chiều, khi đoàn tù lao động trở về, đi ngang nơi Cúc ngụ. Cúc bước ra, gọi:

–Anh Phú F5! Vào đây giúp hộ tôi cái này.

Phú bước vào nơi cư ngụ của Cúc:

–Cán bộ cần tôi về việc gì?

–Anh ngồi đi.

Cúc ngồi vào ghế đối diện, hỏi:

–Anh có tâm sự buồn, phải không?

–Có ai ở tù mà vui đâu!

–Thôi, chuyện tù, tù tù mình giải quyết. Em tên Cúc. Anh gọi tên em cho thân mật, nhá!

Im lặng. Cúc tiếp:

–Em muốn giúp anh, đề nghị ban quản giáo cho anh về đội rau cải hoặc vào đội hậu cần.

–“Cách mạng”, kết tội tôi là một tên “Ngụy” có “nợ máu với nhân dân”, là “nhất Pháo, nhì Phi”; bây giờ thêm tội vượt biên đường bộ, tại sao cán bộ lại tử tế với tôi?

–Nói thật với anh, mấy hôm nay nghe anh ca cái gì mà “... Dù có ước... Quỳn ơi! Dù sao đi nữa xin vẫn yêu em...” em... chịu không được! Em có cảm tình với anh. Em muốn giúp anh khỏi đi “nao” động. Từ từ em sẽ đề nghị ban quản giáo thành “nộp” đội văn nghệ, giao cho anh phụ trách, nhá!

–Cảm ơn cán bộ.

Cúc bước qua, lả lơi choàng tay lên vai Phú:

–Áy, “nại” cán bộ! Gọi Cúc đi nào!

Phú cười khẩy, tìm lý do từ gã Cúc.

Đang trong tình trạng lúc tỉnh lúc mê tại bệnh viện Chợ Rẫy, nhưng Phú vẫn cảm nhận được có người cầm tay chàng. Thu hết tàn lực, Phú cố mở mắt và thấy một phụ nữ vừa khóc tức tưởi vừa cầm tay chàng. Nhờ tấm ảnh gia đình chụp hôm lễ ra trường của Phúc

– do Phúc gửi về biểu bà Bửu – Phú nhận ra Quỳnh ngay. Sau vài câu thăm hỏi ngắn ngủi, Phú thều thào:

–Anh vô cùng biết ơn Quỳnh đã gửi tiền về giúp Mẹ trong thời gian anh bị tù đày. Sau đó, khi hay tin anh được tha về với chứng bệnh nan y, Quỳnh, không những gửi tiền về giúp anh chữa bệnh mà Quỳnh còn khuyến khích và thúc đẩy Phúc bảo lãnh anh sang Mỹ chữa bệnh!

Vừa nhắc đến Phúc, Phú chợt tỉnh hẳn, tiếp:

–Phúc có về với Quỳnh không?

Quỳnh mở cửa, gọi Phúc vào. Thấy một thanh niên cao lớn, đôi mắt sáng, gương mặt trông rất trí thức bước vào, Phú nhận ra ngay:

–Phúc! Ba cảm ơn con. Sau khi hay tin Ba bệnh và được thả về con đã thường xuyên điện thoại thăm Ba. Con và Mommy gửi tiền về nuôi bà Nội và giúp Ba chữa bệnh.

–It’s okay, Ba! Con sẽ chung lời cầu nguyện với Bà Nội, với Mommy, với Daddy, và với Paul để xin Ông Trên cho Ba được lành bệnh.

–Không làm gì được nữa rồi, con à! Bác sĩ đã cho Ba và bà Nội biết rồi! Ba cũng đã tự biết căn bệnh quái ác của Ba, cho nên, ngay từ đầu, Ba đã từ chối đề nghị của con bảo lãnh Ba sang Mỹ để chữa bệnh; dù Bà Nội cứ khóc lóc, năn nỉ và giải thích rằng nếu trước khi chết mà Ba thấy được mặt đứa con duy nhất của Ba thì đó cũng là điều an ủi! Nhưng bây giờ Ba thấy con rồi. Ba rất mãn nguyện và hạnh diện về con.

Quỳnh hỏi Phú:

–Anh thấy Phúc giống anh như “hai giọt nước” hay không?

Phú cố mỉm nụ cười méo xẹo rồi hỏi Quỳnh:

–Anh Trí có về không, Quỳnh?

–Dạ có, đang đứng bên ngoài với Mẹ và Paul.

–Cho anh gặp anh Trí.

Quỳnh lúng túng, hỏi ý kiến Phúc. Phúc nhún vai:

–Ba muốn thì làm theo ý Ba.

Trí bước vào, khom xuống, cầm tay Phú. Phú nhìn Trí, thều thào:

–Xin hết lòng đa tạ tình thương và sự dạy bảo quý hoá mà anh đã dành cho Phúc. Phúc đã điện thoại về tâm sự với tôi rất nhiều. Lúc nào Phúc cũng biết ơn Daddy đã thay thế Ba, nuôi dạy Phúc nên người.

–Anh đừng nghĩ ngợi gì cả. Phúc rất ngoan, đó là công lao dạy bảo của Quỳnh.

Trí để tay lên vai Phúc:

–Can đảm lên, Phúc!

–Cảm ơn Daddy. I’m okay.

–Daddy có thể thấy, con không okay! Con phải có nghị lực thì con mới có thể giúp bà Nội và Mommy vượt qua tình cảnh này!

–Con hiểu. Cảm ơn Daddy.

Phú lại từ từ “chìm” vào hôn mê!

Nhìn khuôn mặt điển trai của Phú ngày nào, giờ đây chỉ còn đôi mắt lộ, hai gò má tóp vào, miệng hô, trán vồ và hơi thở thều thào, Quỳnh lại cầm tay Phú, lòng thâm tạ lỗi với người xưa! Trí và Phúc lặng lẽ bước ra ngoài, dành giây phút riêng tư cho Quỳnh.

Quỳnh ngẩng lên, nhìn qua khung cửa sổ vừa khi một chiếc phi cơ bay ngang. Chiếc phi cơ gọi lại trong hồn nàng bóng dáng người em trai duy nhất của Phú – phi công khu trục – bị csVN dùng hỏa tiễn tầm nhiệt của Nga, bắn hạ vào Mùa Hè Đỏ Lửa, 1972!

Ngày đó, khi được tin em của Phú bị bắn hạ, bà Bửu vật vã khổ đau! Phú im lặng. Nhưng tới đến, Phú lên sân thượng, gục đầu, gào lớn:

*“Mẹ đón con về cuối đường bay
Mờ trong sương khói dáng con gầy
Nợ nước tình nhà con đền đáp
Nghìn thu yên giấc hãy ngủ say!...” (6)*

Hôm nay, Phú đang giữa bờ tử sinh thì Quỳnh khóc sụt sùi; vì thấy Phú phải nằm cùng giường, nhưng ngược đầu, với một bệnh nhân khác. Chiếc giường Phú nằm lại chen chúc với nhiều chiếc giường khác trong căn phòng hồi hám và nhiều ruồi bọ!

Không chịu được cảnh đau lòng, Quỳnh đi ra ngoài, vừa quệt nước mắt vừa bước chậm chậm dọc hành lang. Nhìn bầu trời xam xám của một buổi chiều cuối Đông, Quỳnh chợt

thầm ước được thấy lại những chuyến bay thực tập của Phú trong khung trời cũ, khi Phú thụ huấn tại Trung Tâm Huấn Luyện Không Quân Nha Trang.

Vào lúc tâm hồn Quỳnh giao động nhiều nhất, tiếng hát thơ đại của nàng ngày xưa vọng về:

*“... Anh nằm xuống sau một lần đã đến đây,
đã bay cao trong vòm trời này...
Nơi đây một lần, nhìn anh đến
những xót xa đành nói cùng hư không!...”* (7).

ĐIỆP MỸ LINH

<http://www.diepmylinh.com>

- (1) Hai Sắc Hoa Ti-gôn của T.T.Kh.
- (2) và (3) Biệt Ly của Dzoãn Mẫn
- (4) và (5) Niệm Khúc Cuối của Ngô Thụy Miên
- (6) Tiễn Nhau Ngàn Dặm Cũng Chia Phôi của Firebird 24
- (7) Hát Cho Người Nằm Xuống của Trịnh Công Sơn.

*Nguồn: Internet eMail by **Điệp Mỹ Linh** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Bảy, January 8, 2022
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*